

ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
Кафедра публічного управління та адміністрування

БОГОСЛАВЕЦЬ ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ

ФУНКЦІОНУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ СТРАТЕГІЧНОГО
УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ
ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Спеціальність: 281 Публічне управління та адміністрування

АВТОРЕФЕРАТ

магістерської роботи на здобуття наукового ступеня
магістра публічного управління

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми. Сучасний стан розвитку системи державного управління сьогодні належить новітнім методикам і технологіям стратегічного управління. Проблематика функціонування системи стратегічного управління обумовлена сучасними умовами динамічного розвитку нинішнього світу, який вимагає від держави ефективної та мобільної діяльності, яка мала б стратегічну спрямованість і гарантувала сталість розвитку країни. Враховуючи, що державою обрано курс розвитку в напрямі євроінтеграції, відповідно було прийнято Стратегію сталого розвитку «Україна - 2020», яка визначає мету, вектори руху, дорожню карту, першочергові пріоритети та індикатори сталого розвитку держави.

Це свідчить, що стратегічне управління є важливим функціональним ресурсом для сталого розвитку держави. Тому, ефективне державне управління в умовах динамічного розвитку сьогодення немислиме без принципово нового, демократичного і «прозорого» для громадськості механізму планування діяльності органів публічної влади на всіх рівнях. Звідси постає необхідність вироблення нових підходів до функціонування механізмів стратегічного управління в умовах реформування системи публічного управління.

Найбільш дослідженню проблематики стратегічного управління та оцінювання його ефективності присвятили свої праці такі зарубіжні вчені, як: Е.А. Афонін, О.С. Віханський, С.Л. Демиденко, В.Г. Герасимчук, В.А. Василенко, Н. Нижник, М.А. Латинін, І.В. Розпутенко, В.В. Тертичка, І. Ансофф, Д.А. Аакер, Джонс Дж.К., Г. Гарон, Л. Грейнер, Г. Гольдштейн, О. Гуджоян, М. Кайдзен, В. Радін, Д. Шендель та ін. Віддаючи належне проведеним дослідженням вітчизняними та зарубіжними вченими, варто зазначити, що на сьогодні все ще недостатньо досліджена в науці державного управління проблематика механізмів стратегічного управління.

Метою роботи є обґрунтування теоретичних положень та розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення механізмів стратегічного управління в умовах реформування системи публічного управління в Україні.

Для досягнення поставленої мети дослідження сформульовано такі *завдання*:

- розкрити сутність стратегічного управління як об'єкту державного управління;
- визначити стан реалізації механізмів стратегічного управління в Україні;
- дослідити практику прогнозування у сфері державного управління;
- визначити перспективи модернізації державного стратегічного управління в Україні;
- встановити напрямки удосконалення механізмів стратегічного управління на місцевому рівні.

Об'єкт дослідження – стратегічне управління в умовах реформування системи публічного управління.

Предмет дослідження – функціонування механізмів стратегічного управління в умовах реформування системи публічного управління в Україні.

Методи дослідження. Методологічною й теоретичною основою дослідження є фундаментальні положення теорії державного управління, теорії сталого розвитку, а також надбання вітчизняних і зарубіжних вчених із питань стратегічного управління та розвитку сервісно-орієнтованої держави. У дослідженні використано методи: порівняльного аналізу (для дослідження методологічних підходів, концепцій, розробок, і пропозицій провідних вітчизняних та зарубіжних вчених, присвячених стратегічному управлінню та розвитку держави); логіко-семантичний (для поглиблення понятійного апарату при визначенні основних складників механізмів сервісно-орієнтованої держави); аналізу та синтезу (для вивчення та аналізу стратегічного управління та розвитку системи публічного управління); формалізації (у дослідженні системи стратегічного управління в

сервісно-орієнтованої держави); абстрактно-логічний (під час теоретичного узагальнення та формування висновків) та ін.

Інформаційною базою дослідження стали Конституція України, відповідні Закони України, укази Президента України, постанови Верховної Ради України, постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України, програмні документи державних органів, матеріали Міністерств, монографії та статті вітчизняних і зарубіжних авторів.

Наукова новизна одержаних результатів дослідження полягає в обґрунтуванні перспективних напрямків оптимізації механізмів стратегічного управління в умовах реформування системи публічного управління.

Практичне значення результатів магістерської роботи обумовлене можливістю використання у практичній діяльності структур органів влади, що задіяні у розробці стратегічних планів, програм розвитку тощо, а також представників громадських організацій.

Публікації. Матеріали дослідження частково були представлені у тезах доповіді до Науково-практичної конференції «Лісабонський договір – 10 років після набуття чинності. Що змінилося у функціонуванні ЄС?» в рамках Всеукраїнської щорічної науково-методичної конференції «Могилянські читання – 2019».

Структура роботи відповідає поставленій цілі та завданням. Дослідження складається з переліку умовних скорочень, вступу, трьох розділів (шести підрозділів), висновків, списку використаних джерел (96 найменування) та додатків. Загальний обсяг роботи становить 104 сторінка.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ МАГІСТЕРСЬКОЇ РОБОТИ

У **вступі** обґрунтовано актуальність теми дослідження, сформовано мету, завдання, об'єкт, предмет і методи дослідження, розкрито наукову новизну та практичне значення одержаних результатів.

У **першому розділі «ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ МЕХАНІЗМІВ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ»** розкрито сутність стратегічного управління як об'єкту державного управління та розглянуто зарубіжний досвід функціонування механізмів стратегічного управління.

Підрозділ 1.1. «Стратегічне управління як об'єкт дослідження в науці державного управління» встановлено, що стратегічне управління являє собою процес вибору й реалізації цілей, що дозволяє вивчати зовнішнє оточення, а також проводити процес формування стратегії до внутрішніх та зовнішніх можливостей розвитку держави в досягненні поставленої цілі. Який на нашу думку дає більш чітке уявлення про те, якою повинна бути держава в майбутньому. Основним недоліком чинної системи стратегічного та планування є невідповідність між нормативно затвердженим переліком прогнозних і програмних документів та вимогами, що висувуються на сучасному етапі суспільного розвитку. Ситуація з одного боку, характеризується демонстрацією органів публічного управління бажанням впроваджувати новітні практики управління, з іншого – відсутність у переважної більшості службовців розуміння, чим власне, вони повинні оперувати. Тобто відсутнє усвідомлення форм і цілей діяльності.

Встановлено, що СУ у діяльності органів державної влади загалом становить чітко структуровану діяльність суб'єктів державного управління, спрямовану на досягнення чітко визначених цілей. В даному контексті СУ у діяльності органів державної влади відіграє універсальну роль, а саме забезпечуючи ефективність, оптимальність та раціональність адміністрування на всіх рівнях владного функціонування. В даному відношенні СУ обумовлює запровадження методів стратегування.

Визначено, що реалізація механізму СУ передбачає застосування конкретних методів (способи впливу на об'єкт управління, які необхідні для досягнення конкретно визначених цілей), важелі (засіб дії при використанні методу СУ) та інструменти (засоби

СУ за допомогою яких воно відбувається) з відповідним нормативно-правовим (правові механізми, які існують на національному та міжнародному рівнях), інформаційним (сукупність процесів збору, обробки, зберігання, аналізу та видачі інформації, необхідної для забезпечення управлінської діяльності) та фінансовим забезпеченням.

У підрозділі 1.2. «Зарубіжний досвід функціонування механізмів стратегічного управління» встановлено, що Вивчаючи міжнародний досвід запровадження СУ, важливо не просто акцентувати увагу на плануванні як функції управління чи аналітично-процесуальній складовій, а на характері змін самого управління в країнах. Об'єднання специфічної ролі держави як суспільної надбудови, державного устрою певної країни, структури її органів влади з практичними напрацюваннями зі СУ та планування комерційного сектору сформували базові концепції запровадження такого управління в практику:

- програмування зорієнтоване на результат (Україна, Росія та більшість постсоціалістичних держав);
- координація зорієнтована на вирішення посталих стратегічних проблем (Великобританія, Німеччина, Франція та Європейський Союз у цілому);
- планування зорієнтоване на результат (США, Канада, Австралія, Франція, Литва, Латвія, Польща);
- цілеспрямований процес змін (Ірландія);
- суспільний діалог і зміни (Фінляндія);
- суспільне управління на досягнення ефекту (Швейцарія).

Проаналізовано досвід зарубіжних країн щодо впровадження стратегічного управління в державному управлінні та виявлено, що найбільшого розповсюдження набули узагальнені практики запровадження стратегічного управління у Великобританії та США, що являється фундаторами сучасного стратегічного управління, що стосується досвіду ЄС, то в ЄС не розроблено уніфікованих методик стратегічного управління, як механізму ДУ. Національні уряди самостійно визначають, у який спосіб ці показники будуть досягнуті та з якою інтенсивністю за роками.

У другому розділі «МЕХАНІЗМИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ» визначається стан реалізації механізмів стратегічного управління в Україні та досліджується практика прогнозування у сфері державного управління.

У підрозділі 2.1. «Стан реалізації механізмів стратегічного управління в Україні» визначено, що СУ в Україні на даний час відбувається на центральному (галузевому), регіональному та місцевому рівнях. Головним стратегічним документом, що визначає пріоритети розвитку держави, на даний час є Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020», затверджена Указом Президента, метою якої є впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі.

Виявлено, що невизначеність системоутворюючої бази спричиняє несистемність у розробці та реалізації державних цільових програм, їх недостатню спрямованість на досягнення пріоритетних цілей розвитку України. Ці програми, відповідно до Закону України «Про державні цільові програми», мають бути інструментом розв'язання найважливіших проблем розвитку держави. Разом з тим, сукупність наявних на даний час державних цільових програм є нерівномірно розподіленою за напрямками, а також не забезпечує реалізацію низки пріоритетних напрямів, що визначені Стратегією сталого розвитку «Україна – 2020». Крім того, ці програми мають досить різні часові межі, що до того ж не відповідають часовим межам дії як вказаної Стратегії, так і чинної Програми діяльності Кабінету Міністрів України. Визначена несистемність спричиняє формулювання наступної проблеми.

Немає чітких та уніфікованих стандартів підготовки стратегічних документів. У цьому зв'язку в Стратегії реформування державного управління України на 2016-2020 роки вказується на необхідність визначити чіткі, єдині вимоги і методологію підготовки програмних і стратегічних документів державної політики. Наразі правовими

документами регламентується лише структура та процес розробки державних цільових програм, тоді як щодо інших стратегічних документів подібна регламентація відсутня. Зокрема, доцільно виділити брак нормативних вимог до структури і порядку розробки таких базових документів як стратегії, що затверджуються президентськими указами, і урядова програма діяльності.

У підрозділі 2.2. «Практика прогнозування у сфері державного управління» з'ясовано, що виходячи з функцій органів державної влади центрального рівня прогнозування на даному рівні спрямовується на формування державного бачення щодо визначення і впровадження державної політики різних галузей. Вважаючи на те, що в Україні прийнята «Стратегія сталого розвитку», відзначена загальна тенденція до прогнозування сталого розвитку, пропонується до структури зовнішнього прогнозу додати: прогноз розвитку екологічної безпеки країн світу, прогноз зовнішніх загроз національній безпеці країни, інноваційного розвитку країн світу, прогноз світових кліматичних змін. Прогнозування на галузевому рівні має відбуватися відповідно до специфіки діяльності міністерств, яка полягає у тому, що органи виконавчої влади забезпечують:

- впровадження державної політики;
- виконання завдань і функцій, які передбачені положеннями про міністерства;
- безпеку у питаннях життя та здоров'я людини, функціонування та розвитку суспільства, середовища проживання і життєдіяльності перед будь-якими іншими інтересами і цілями;
- рівність прав і законних інтересів громадян та усіх суб'єктів господарювання;
- об'єктивність і неупередженість здійснення державних функцій;
- відкритість, прозорість, плановість і системність своєї діяльності;
- функціонування в межах законодавчої, правової та регуляторної систем;
- неприпустимість дублювання державних функцій.

Визначено, що метою прогнозування на регіональному рівні є розроблення державної регіональної політики, що визначена законодавством як система цілей, заходів, засобів та узгоджених дій центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб для забезпечення високого рівня якості життя людей на всій території України з урахуванням природних, історичних, екологічних, економічних, географічних, демографічних та інших особливостей регіонів, їх етнічної і культурної самобутності.

У третьому розділі «ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ МЕХАНІЗМІВ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ» визначено перспективи модернізації державного стратегічного управління в Україні та встановлено напрямки удосконалення механізмів стратегічного управління на місцевому рівні.

У підрозділі 3.1. «Модернізація механізмів стратегічного управління в Україні» зазначається, що при формуванні стратегії мають бути використані:

- системний підхід – для дослідження економічних та соціальних явищ і процесів у взаємозв'язку, взаємозалежності й розвитку, для розробки основи стратегії, формування системи взаємодії її основних напрямів і елементів, обґрунтування системи показників оцінки ефективності реалізації стратегії;
- ситуаційний підхід – для аналізу зовнішніх і внутрішніх факторів, що впливають на формування стратегії та механізм її реалізації;
- методи системно-структурного і порівняльного аналізів – для аналізу і класифікації інструментів реалізації стратегії, визначення організаційно- структурних аспектів механізму управління її реалізацією, розробки методів оцінки ефективності даної стратегії;
- методи функціонального аналізу – для дослідження функціональної ролі окремих стратегічних напрямів і тактичних планів у досягненні головної стратегічної

мети, розробки рекомендацій щодо організації управління реалізацією стратегії;

- економічні та статистичні методи – для обґрунтування й оцінки ефективності процесу реалізації стратегії.

Запровадження концепції модернізації державного стратегічного планування в Україні повинно відбуватися на основі ресурсного забезпечення стратегічних цілей шляхом з'ясування видів робіт, часових рамок, шляхів досягнення мети. Важливим є забезпечення ієрархічної узгодженості стратегій. Стратегія державного рівня повинна містити в собі мету, в якій відображені також і цілі галузевих і регіональних стратегій. Проблеми незлагодженості системи державного стратегічного планування в Україні, залежності виконання стратегічних документів від політичної ситуації в країні, відсутності чіткого плану заходів, необхідних для реалізації стратегії, контролю за виконанням стратегій, невідповідності між кількістю стратегічних документів і обсягів фінансування та не координованості стратегій державного, центрального та регіонального рівнів потрібно вирішувати за допомогою застосування проектного підходу.

У підрозділі 3.2. «Удосконалення механізмів стратегічного управління на місцевому рівні» в результаті проведеного аналізу було виявлено наявність проблем у функціонуванні механізмів стратегічного управління. Були виділені наступні напрями удосконалення механізмів державного управління у сфері СУ. Перший напрям – створення комплексної системи узгодження документів СУМР. Було визначено відсутність узгодження та взаємодії у процесі СУМР на всіх рівнях управління, що істотно знижує якість та ефективність розроблених стратегічних документів. Це викликає необхідність у розробці системи узгодження і взаємодії у процесі СУМР як зовнішнього, так і внутрішнього.

Зазначається, що Найважливішим елементом механізму реалізації Стратегічного плану є фінансово-бюджетна політика, що передбачає:

- забезпечення координації бюджетних асигнувань, інвестицій та етапів реалізації Стратегічного плану;
- облік при складанні бюджету стратегічних документів;
- формування відомчих цільових програм суб'єктів бюджетного планування зі стратегічних напрямів.

Всі стратегічні документи та інвестиційні проекти, заплановані до реалізації органам державної влади із залученням коштів ззовні, повинні бути узгоджені з бюджетним плануванням. Під бюджетним плануванням розуміється процес визначення обсягу, структури та напрямів використання бюджетних коштів, які можна мобілізувати в якості доходів, фінансування витрат, залучення та погашення запозичень.

ВИСНОВКИ

У магістерській роботі розкрито основне наукове завдання – обґрунтування теоретичних положень та розробка практичних рекомендацій щодо вдосконалення механізмів стратегічного управління в умовах реформування системи публічного управління в Україні. На основі узагальнення результатів дослідження було зроблено наступні висновки.

1. Розкрито теоретичні засади СУ, які передбачають застосування конкретних методів, важелів, та інструментів з відповідними нормативно-правовим, організаційним, інформаційним та фінансовим забезпеченням та з'ясовано сутність СУ у зарубіжній та вітчизняній науці, конкретизувавши основні структурні елементи, вказавши на принципову методологічну відмінність СУ від ДУ. Виявлено, що методологічна цінність СУ, зводиться до забезпечення оперативного ідентифікування передумов виникнення проблем, що в альтернативу їм дозволяє розробляти окремі механізми їх вирішення, саме тому, СУ та планування дозволяє органам державної влади сформулювати відповідну управлінську реакцію на своєчасність оперативного вирішення організаційних проблем.

Проаналізовано досвід зарубіжних країн щодо впровадження стратегічного управління в державному управлінні та виявлено, що найбільшого розповсюдження набули узагальнені практики запровадження стратегічного управління у Великобританії та США, що являється фундаторами сучасного стратегічного управління, що стосується досвіду ЄС, то в ЄС не розроблено уніфікованих методик стратегічного управління, як механізму ДУ. Національні уряди самостійно визначають, у який спосіб ці показники будуть досягнуті та з якою інтенсивністю за роками.

2. Визначено проблеми, що потребують якісних змін системи державного стратегічного управління в Україні, серед яких: відсутність інституціоналізації довгострокового стратегічного планування розвитку країни; не визначений системоутворюючий документ середньострокового стратегічного планування розвитку країни; законодавством не визначається співвідношення і механізм координації президентських та урядових стратегічних документів; несистемність у розробці та реалізації державних цільових програм, їх недостатня спрямованість на досягнення пріоритетних цілей розвитку України; немає чітких та уніфікованих стандартів підготовки стратегічних документів. Розроблено концепцію модернізації системи державного стратегічного планування в Україні, яка визначає підстави для запровадження в Україні довгострокового планування, розроблення проектів законів та інших нормативно-правових актів, стратегій та планів заходів щодо їх реалізації у державному стратегічному плануванні. У процесі державного стратегічного планування приймаються рішення щодо розроблення стратегічних документів на різних рівнях, спрямованих на досягнення мети і цілей, визначених в головній стратегії.

3. Досліджено поняття прогнозування як основа державного стратегічного управління та визначено його як процес вироблення нового на основі знань про попередню практику. Визначено особливості виконання функції прогнозу на різних рівнях державного управління. Зокрема це те, що у процесі прогнозування на державному рівні формується стратегічне бачення розвитку держави на довгострокову, середньострокову та короткострокову перспективи. Підґрунтям для здійснення аналізу тенденцій та розроблення прогнозів державного рівня пропонується дослідження основних напрямів внутрішньої і зовнішньої політики держави. Відповідно до цього для розроблення прогнозів державного рівня необхідно вивчати стан та тенденції розвитку у таких сферах, як: розбудови державності; розвитку місцевого самоврядування та стимулювання розвитку регіонів; формування інститутів громадянського суспільства; національної безпеки і оборони; економічній сфері; в соціальній сфері; в екологічній сфері та сфері техногенної безпеки; в гуманітарній сфері. Виходячи з функцій органів державної влади центрального рівня прогнозування на даному рівні спрямовується на формування державного бачення щодо визначення і впровадження державної політики в різних галузях.

4. Визначено, що запровадження концепції модернізації державного стратегічного управління в Україні повинно відбуватися на основі ресурсного забезпечення стратегічних цілей шляхом з'ясування видів робіт, часових рамок, шляхів досягнення мети. Важливим є забезпечення ієрархічної узгодженості стратегій. Стратегія державного рівня повинна містити в собі мету, в якій відображені також і цілі галузевих і регіональних стратегій.

Проблеми незлагодженості механізмів стратегічного управління в Україні, залежності виконання стратегічних документів від політичної ситуації в країні, відсутності чіткого плану заходів, необхідних для реалізації стратегії, контролю за виконанням стратегій, невідповідності між кількістю стратегічних документів і обсягів фінансування та не координованості стратегій державного, центрального та регіонального рівнів потрібно вирішувати за допомогою застосування проектного підходу. Даний підхід при врахуванні внутрішніх і зовнішніх чинників впливу на державне стратегічне планування дає можливість визначити основні тенденції та сформувати довгострокові перспективи розвитку країни, встановити відповідність між ресурсним забезпеченням та

кількістю стратегічних документів.

5. Встановлено, що СУМР буде ефективним тільки при наявності постійно діючого робочого органу зі СУМР. Запропоновано удосконалення організації СУМР через створення агенцій місцевого розвитку та спеціалізованих підрозділів при органах державної влади, які будуть займатися питаннями стратегічного розвитку територій. Визначено, що в умовах здійснення децентралізації державної влади велике значення буде набувати розробка стратегічних планів об'єднаних територіальних громад. Це буде вимагати створення координаційних органів; укладання угод щодо співробітництва, спільної діяльності тощо.

Обґрунтована необхідність подальшого вдосконалення ієрархії документів СУМР. Встановлена відповідності етапів (стадій) та принципів стратегічного планування розвитку територій. Запропоновані напрями узгодження стратегічних документів соціально-економічного розвитку територій на основі впровадження комплексного підходу до створення структурної моделі узгодження стратегічних документів СУМР, яка оснований застосуванні комплексу механізмів державного управління у сфері СУМР та забезпечення при розробці різних видів стратегічних документів, внутрішнього та зовнішнього узгодження стратегічних документів СУМР.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ

Богославець В.В. Базові принципи стратегічного планування розвитку територій у країнах Європи // Лісабонський договір – 10 років після набуття чинності. Що змінилося у функціонуванні ЄС? : Науково-практична конференція : тези доп., Миколаїв, 2 грудня 2019 р. / ЧНУ ім. Петра Могили. – Миколаїв, 2019. – С. 304-307.

АНОТАЦІЇ

Богославець В.В. Функціонування механізмів стратегічного управління в умовах реформування системи публічного управління. – на правах рукопису.

Магістерську роботу присвячено обґрунтуванню теоретичних положень та розробленню практичних рекомендацій щодо вдосконалення механізмів стратегічного управління в умовах реформування системи публічного управління в Україні. У роботі Розкрито теоретичні засади СУ, які передбачають застосування конкретних методів, важелів, та інструментів з відповідними нормативно-правовим, організаційним, інформаційним та фінансовим забезпеченням та з'ясовано сутність СУ у зарубіжній та вітчизняній науці, конкретизувавши основні структурні елементи, вказавши на принципову методологічну відмінність СУ від ДУ. Проаналізовано досвід зарубіжних країн щодо впровадження стратегічного управління в державному управлінні та виявлено, що найбільшого розповсюдження набули узагальнені практики запровадження стратегічного управління у Великобританії та США, що являється фундаторами сучасного стратегічного управління. Визначено проблеми, що потребують якісних змін системи державного стратегічного управління в Україні, серед яких: відсутність інституціоналізації довгострокового стратегічного планування розвитку країни; не визначений системоутворюючий документ середньострокового стратегічного планування розвитку країни; законодавством не визначається співвідношення і механізм координації президентських та урядових стратегічних документів. Досліджено поняття прогнозування як основа державного стратегічного управління та визначено його як процес вироблення нового на основі знань про попередню практику. Визначено особливості виконання функції прогнозу на різних рівнях державного управління. Визначено, що запровадження концепції модернізації державного стратегічного управління в Україні повинно відбуватися на основі ресурсного забезпечення стратегічних цілей шляхом з'ясування видів робіт, часових рамок, шляхів досягнення мети. Встановлено, що СУМР буде

ефективним тільки при наявності постійно діючого робочого органу зі СУМР. Запропоновано удосконалення організації СУМР через створення агенцій місцевого розвитку та спеціалізованих підрозділів при органах державної влади, які будуть займатися питаннями стратегічного розвитку територій. Визначено, що в умовах здійснення децентралізації державної влади велике значення буде набувати розробка стратегічних планів об'єднаних територіальних громад. Це буде вимагати створення координаційних органів; укладання угод щодо співробітництва, спільної діяльності тощо.

Ключові слова: стратегічне управління, стратегічне планування, стратегія розвитку, органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування.

SUMMARY

Bohoslavets V.V. Functioning of strategic management mechanisms in the conditions of reforming the public administration system. - on the rights of the manuscript.

The master's thesis is devoted to the substantiation of theoretical provisions and the development of practical recommendations for improving the mechanisms of strategic management in the conditions of reforming the public administration system in Ukraine. The paper discloses the theoretical foundations of SU, which involve the use of specific methods, levers, and tools with appropriate regulatory, organizational, information, and financial support, and clarifies the essence of SU in foreign and domestic science, specifying the basic structural elements, pointing to a principled methodological difference between the SU and the remote control. The experience of foreign countries on the implementation of strategic management in public administration is analyzed and it is found that the general practice of introducing strategic management in the UK and the USA, which is the sponsor of modern strategic management, has become most widespread. The problems that require qualitative changes in the system of state strategic management in Ukraine are identified, including: lack of institutionalization of long-term strategic planning of the country's development; the system-forming document of the mid-term strategic development planning of the country has not been defined; the law does not specify the correlation and mechanism for coordinating presidential and government strategic documents. The concept of forecasting as the basis of state strategic management is investigated and defined as the process of developing a new one based on the knowledge of previous practice. The peculiarities of performing the forecast function at different levels of government are determined. It is determined that the introduction of the concept of modernization of state strategic management in Ukraine should be based on the resource provision of strategic goals by clarifying the types of work, timelines, ways of achieving the goal. It has been established that the CYM will only be effective if there is a permanent working body for the CYM. Improvement of the organization of SMR is proposed through creation of local development agencies and specialized units within the state authorities, which will deal with issues of strategic development of the territories. It was determined that in the conditions of decentralization of state power, it would be of great importance to develop strategic plans of the united territorial communities. This will require the establishment of coordination bodies; conclusion of agreements on cooperation, joint activity, etc.

Keywords: strategic management, strategic planning, development strategy, executive bodies, local governments.